

Det fremgaar klart af denne Udtalelse, at Landstthinget, som fulgte Udvalget, kun har undladt at foreslaa Dyrtidstillæget optaget paa Finantsloven, for ikke at lægge Hindringer i Veien for Gjennemførelsen af Regjeringens Lovforslag, sigtende til at staffe Embedsmændene bedre Aaar, end Dyrtidstillæget ydede, og den mulige Gjennemførelse af denne videregaaende Lønningsforbedring fremtræder herester, som i vor Betænkning udtalt, som den bestemte Forudsætning, under hvilken Landstthinget har undladt at gjøre Overenskomsten af 1874—75 gjældende for Finantsaaret 1880—81.

Da Loven om den midlertidige Lønningsforbedring vendte tilbage fra Folkethinget, saaledes ændret, at Embeds- og Bestillingsmænd kun skulde have Tillæg, indtil deres Løn naaede 2,500 Kroner, vedtoges derfor ogsaa i Landstthinget et Ændringsforslag til Loven, hvorefter Embedsmændene vilde faae Tillæg indtil 4,400 Kr. Den samme Grændse fastholdt Landstthinget, saavel da Loven i den følgende Samling kom til Behandling i Fællesudvalg som senere, da Regjeringen, efterat Forsøget paa ved særlig Lov at staffe Embedsmændene den attraaede Lønningsforbedring var mislykket, igjen stillede Forslag om Dyrtidstillæg paa Finantsloven, blot med den foran antydede Undtagelse ifjor, da Landstthinget, for at staffe en regelmæssig Finantslov tilveie, erklærede sig beredt til at nedsette Grændsen fra 4,400 til 3,450 Kr.

Af hvad vi saaledes have anført vil fremgaa, at den nuværende Strid ikke dreier sig om et ved en „ny“ Dyrtid fremkaldt „ny“ Dyrtidstillæg. Den nuværende Dyrtid er tværtimod en Fortfættelse af den, der fremkaldte Overenskomsten af 1874—75, idet der senere i det Højeste aldeles midlertidig er foregaaet en Nedgang i Priserne paa nogle Livsforbrøndeher.

Naar Landstthinget har fastholdt og, som vi forudsætte, ogsaa nu ved den forestaaende Behandling holder fast ved hvad vi ifølge det Anførte maa anse som dets berettigede Krav, sfer det selvsjælgelig ikke af noget andet Hensyn, end fordi Lthinget nærer den Overbevisning, at der er større Trang til Dyrtidstillæg nu end nogeninde hos samtlige de Embeds- og Bestillingsmænd, hvem det tidligere i en Aarrække er blevet tillagt, baade fordi der nu hersker Dyrtid i samme Grad som nogeninde, og fordi Embedsmændene nu i et Par Aar have maattet undvære det Tillæg, som de med Føie kunde gjøre Regning paa. Dersom den finantslovgivende Magt nu undlod at give Tillæg til en stor Del af dem, hvem det tidligere er blevet tillagt, og derhos endog væsentlig formindskede Tillæget selv for dem, som den fremdeles undte det, vilde det være en ubillig og villaarlig Fremgangsmaade.

Hvad dernæst Dækningen af Universitetets Understud angaar, henviser Folke- thingsudvalgets Hiertals Betænkning til den i Fællesudvalget 1874—75 afsluttede Overenskomst, hvorefter der i en Aarrække er blevet ydet Universitetet et Statstilskud af 50,000 Kroner, medens Resten af Understudet er blevet dækket ved Forbrug af Kapitalformuen, og synes at antage, at Landstthinget, naar det nu gjør Krav paa, at denne Forbrug skal høre op og Understudet dækkes paa anden Maade, gjør Brud paa den indgaaede Overenskomst. Rigtigheden heraf maa vi modsig; thi Overenskomsten angaaende Universitetet tilsigtede ikke en endelig Løsning af Spørgsmaalet, men havde kun for sig det enkelte Aar, i hvilket Universitetet ved Tilskud skulde værges mod væsentlig Forringelse af sin Formues Status. At dette er den forrette Opfattelse af Overenskomstens Betydning, ses af Fællesudvalgets Drøfteres Udtalelser baade i Landstthinget og i Folkethinget.

Drøfteren i Landstthinget (Udsig) udtalte saaledes (Landstthingstidenden Sp. 1579—80):

„Det er nu klart, at der aldrig kunde være Tale om i Fællesudvalget at opnaa en virkelig Udjevning af de forskellige Meninger, som ligge til Grund for dette Stridspunkt. Haabet om en saadan Udjevning, hvis den virkelig skal naas, maa ialtfald udsættes til en kommende Tid. Man maatte snart komme til, at det, der gjensidig maatte kræves og gjensidig indrømmes, maatte indskrænke sig til, at der ikke i den Finantslov, der foreslaa, maatte indkomme Noget, der kunde være præjudicerende for Fremtiden, og i denne Henseende maatte man navnlig fra Landstthingets Side staa paa, at Universitetet i det kommende Aar blev stillet saaledes, at det ikke i dette Aar skulde være udsat for en meget væsentlig Forringelse af sin økonomiske Status.“